

og Statsregnskaber for at se, at der er Aar, hvor der ingenlunde har været Beparelser. Der har ogsaa været Aar, hvor der har været Merforbrug. Det kan altsaa godt komme igen.

Og foruden disse Momenter er der en Ting, man særlig maa have Opmærksomheden henvendt paa, nemlig de Byrder, der ere at vente. Foruden de allerede omtalte er der de store Udgifter, der i en Aarrække ville komme til at løbe til Kristiansborg Slot, Udgifterne til de københavnske Banegaardsforholds Ordning, der ville løbe stigende gennem en Aarrække, de stigende Udgifter til Tiendeaflysningen. Fremdeles ere Udgifterne til hele Rækken af sociale Love med Naturnødvendighed stigende fra Aar til Aar og ville være det i lang Tid. Endelig staar der i Horisonten en Række bekostelige Foretagender. Jeg er enig med det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) i, at vi ikke i Længden kunne lade Vestkyst-Havnespørgsmaalet ligge, som det ligger. Vi kunne ikke være bekendt, at af de 200 Mill. Kr., der er det samlede Udbytte af Vesterhavsfiskeriet, tager Danmark kun de 2; vi maa højere op med vor Part af den Guldgrube, der ligger der lige ved vore Kyster. Vi kunne ikke komme synderligt højere op selv med den gode og driftige Befolkning, vi have der, og som i beundringsværdig Grad har benyttet de ny Erhvervsmidler, der ere skabte især ved Motorbaadene, hvis vi ikke tage fat paa Havnespørgsmaalet, og det vil koste adskillige Millioner. Der er dernæst de Lovgivningsforanstaltninger, som det ærede Medlem for Ringsted omtalte, og som jeg heller ikke tror ville lade vente saa overmaade mange Aar paa sig, nemlig Forslagene fra Alderdoms- og Invaliditetskommissionen. Vi have jo allerede faaet Loven om Arbejdsløshedskasser, og der vil jo komme Forslag om en Omordning af vor Alderdomsunderstøttelse og Invaliditetsforsørgelse, der sikkert vil kræve meget betydelige Udgifter.

Fra visse Sider maner man de stigende Militærudgifters Spøgelse frem, taler om de Forslag, der ville komme fra Forsvarskommissionen. Derom vide vi intet, og jeg skal ikke inlade mig paa nogen Betragtning derover. Men vi kunne ogsaa godt lade det ligge, for saa vidt som vi allerede ved at se paa de stigende Udgifter til civile Foranstaltninger ville faa det Billede, jeg har angivet. Det ærede Medlem behøver visselig ikke at være bange for, at Kassebeholdningen skal svulme saa stærkt, at den tilsidst skal sprænge Laaget. Naar

man faar gennemført de store Udgifter, der enten ligge paa Tingets Bord eller ere ved at dukke op, skal Kassebeholdningen nok faa Fødde at gaa paa.

Overfor disse Udsigter vil det være klart, at man ikke uden Betænelighed kan se paa de foreliggende Lønningslove, der give en Merudgift af $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Denne Betænelighed nærer jeg ogsaa i høj Grad, men naar jeg dog er sindet at ville bidrage, hvad jeg formaar, til Lønningslovenes Gennemførelse — jeg taler selvfølgelig ikke om Enkeltheder, der kan i saa Henseende være meget at rette —, er det, fordi jeg tror, at Spørgsmaalet ikke lader sig skubbe til Side, og at Retfærdigheden kræver, at vi forhøje de lavestlønnede Funktionærers Lønninger — undskyld: Tjenestemænds, man maa jo ikke mere sige Funktionærer. For den langt overvejende Del, for over 90 pCts Vedkommende, er det Lønningerne under 1500 Kr., de ny Lønningslove angaa. Jeg anser det ogsaa for heldigt — og jeg lykønsker Regeringen dertil —, at den har taget saa stort og omfattende, som den har gjort, paa denne Sag. Det er rigtigt af mange Grunde og netop ogsaa, fordi vi med de formidabelt store Tal vistnok for en Aarrække have løst det her foreliggende Spørgsmaal. Det, der ved første Øjeblik kunde skræmme, er efter min Mening netop et anbefalende Moment for Forslaget. Thi hvad vil der ske, hvis man ikke gaar den Vej, som Regeringen er gaaet og ved en Overvejelse af samtlige disse Eters Lønningsforhold opnaar en sammenhængende og systematisk Ordning? Saa vil det gaa som i de nærmest foregaaende Aar. Vi kende jo alle den evige Kæde af Agitation og Presserier, der særlig i Finansudvalget har drevet Lønninger og andre Gratifikationer op Aar efter Aar, uden System og uden Sammenhæng, saa at man, skønt man tilfredsstillede baade til Højre og Venstre, dog vakte dyb Utilfredshed, fordi der intet System og ingen Plan var deri. Hvad man gav til den ene Side, følte som Uret til den anden, for saa fik den anden mindre end den første o. s. v. Man maatte være en meget daarlig Kender af dansk Rigsdagsliv, hvis man ikke vilde tro, at det netop i de kommende Aar vilde tage dygtig Fart med den Maade at give Lønningslove paa, hvis man ikke her havde taget Tyren ved Hornene. Der vilde være bleven Uoverskuelighed i vore Lønningsforhold, almindelig Misfornøjelse paa Grund af den Forfordeling, der altid er en Følge af den Maade at give Love paa. Der vilde aldrig være kommet Ro endog blot for et